

eller har maattet vide, at han led af veneriff Sygdom, forsaavidt Handlingen ikke efter sin Beskaffenhed maatte medføre højere Straf, medmindre han godtgjør, at han for sin Sygdom har søgt Hjælp hos en autoriseret Læge og holdt sig de ham af denne givne Forholdsregler fuldt ud efterrettelig.

En saadan Bestemmelse vil indeholde en Spørø for Enhver, der ved sig syg eller har grundet Formodning om at være syg, til i Tide at søge Lægehjælp for ikke usforbarende at falde Straf. Forsaavidt det, med Hensyn til at Tilføiningen ogsaa med sin Straf vil ramme den Ægtefælle, som i Lovligt Samleie smitter sin Ægtefælle, maatte indvendes, at det er betænkeligt saaledes ved en Lovbestemmelse at gribe ind i Forholdet mellem Ægtefæller, maa det huskes, at Forholdet paa Grund af Sygdommens Smittefarlighed faar en Interesse, som ligger udenfor de to Paagjældende selv. Det kan ikke være Samfundet ligegyldigt, om kun den ene af dem eller de begge ere smittefarlige, da Smitten kan udbredes ad ganske uskyldige Veie, ligesom det heller ikke af Hensyn til Ægtefællernes eventuelle (mulige) Afkom bør eller kan være Samfundet ligegyldigt, hvorledes de forholde sig til hinanden.

Hvad nu samtlige de saaledes omhandlede Bestemmelser til Forebyggelse af Smitte vedrører, da bliver Spørgsmaalet om, hvorvidt det overhovedet er rigtigt at optage dem i en Lov, at besvare efter Hensynet til, hvilken Vægt man vil tillægge de Farer, som veneriff Sygdom og især Syfilis udsætter Samfundet og dets enkelte Medlemmer for. Dersom de Udtalelser derom, som jævnlig ere fremkomne fra lægekyndig Side og som ligge til Grund for Loven af 10de April 1874, ere paalidelige, vil det formentlig ikke findes at være nogen Overfridelse af de Pligter, Staten har lige overfor sine Undersaatter, naar den træffer de foreslaaede Forholdsregler til Beskjæmpelse af Sygdommen og dens Udbredelse; thi naar det huskes, at hine Udtalelser om Sygdommens farlige Karakter og Egenskaber have

ført til en Lovordning, hvorefter Staten har nedværdiget sig til ved sine Myndigheder at føre Tilsyn med saadan Noget som Stjøgers Renlighed, kan det vanskeligt hævdes, at Lovforfrister, der kun lægge Hindringer i Veien for Utugt og formene Borgerne letfindig at sætte eget og Andres Belfærd paa Spil ved Letfindighed med Hensyn til den paagjældende Sygdom, men iøvrigt ikke gjør Staar hverken i Kvinders eller Mænds Frihed, ere for vidtgaaende, selv om man maatte nære nogen Tvivl om det praktiske Udbytte, de ville føre til.

Kun hvis man tør gaa ud fra, at den givne Skilbring af Syfilis' Farlighed for Samfundet er overdreven, hvor gruelig Sygdommen end kan være for det enkelte Individ, der paadrager sig samme, maa de foreslaaede Bestemmelser anses for at være unødvendigt vidtløftige. Men foreløbig tør det dog findes rettest, at holde sig til den af vore egne Læger i Almindelighed givne Bestemmelse af Sygdommen og derfor paa Kraft at straffe alvorligt ind mod dens Udbredelse, forsaavidt det kan ske uden derved at krænke Retfærdigheden eller Undersaatternes Ret til at have deres personlige Frihed og Være ubeskaaret, naar de ikke overtydes om at have begaaet nogen Lovovertrædelse.

Naar det indvendes, at der ved dette Lovforslag vil staves en Række nye Forbrydelser, og at Følgen heraf vil blive en hel Del flere Retsfager og straffede Personer, end nu have, da er dette forsaavidt rigtigt, som det vel vil blive Følgen af den foreslaaede Lov, at nogle Menneffer ville blive tiltalte for Lovovertrædelser, som nu gaa fri for saadant, fordi deres Forhold ikke af Straffeloven er forbudt. Men paa den anden Side maa det erindres, at en hel Del Straffe og Anklager ogsaa ville falde bort tilligemed den offentlige Prostitution. Følge Politidirektørens Beretning om Kjøbenhavns Politi for 1887 bleve i dette Aar 957 offentlige Fruentimmer og 125 af deres Medhjælpere og Bærter, tilsammen 1,082 Personer, tiltalte for Overtrædelse af deres sær-